

Publicerad 2017-03-18 20:18 av Bellissima

Vi dör här, känner ni inte det?

Vi blir blinda av alla framsteg, av teknologins utveckling, av människans framfart och erövran av världen. Vi blir blinda för alla mirakel som sker runtom oss, vi ser dem antingen inte alls, eller tar de som självklarheter, som ett konstaterande av vetenskap och utbildning- människans duktighet.

Men förstår vi verkligen vidden av det som sker? Som att i mitt älskade lilla barnbarns hjärta bultar ett specialtillverkat hjärta med en åder av en kalv, inte ens mänsklig. Och min lilla ängel är som alla andra 2åriga varelser, bortsett att min lilla ängel egentligen inte borde leva.

Mirakel...

Eller det lilla fulländade spädbarnet jag förlöste på mitt arbete, som legat åratals nerfryst som ett litet befruktat ägg innan det placerades i sin moders livmoder. År efter år i en burk, i en frysbox, i mörker.. Och ut kommer denna fulländade lilla pojke, och blickar in i sina föräldrars ögon, och det är magi som skapas Då känner jag Storheten, vidden av det Mäktiga, Kraften, Livet... Vissa vill kanske kalla det att känna Guds närvaro. Oavsett vad man vill kalla det är det påtagligt närvarande, och man vill böja sitt huvud av vördnad.

Mirakel.

Men jag känner hur det försvinner ifrån mig. Närvaron kvävs av stress, teknologi, bipande mobiler, jävla internet, lagar, bestämmelser, och jag dukar under, förlorar fotfästet, slungas runt i den elektriska rymden. Inte ens i mitt arbete får det fantastiska Kraften längre utrymme. Det drunknar i mängder av riktlinjer, datorbaserad dokumentation, ryggbedövningar, kartläggningar, pipande droppaggregat, pipande ctgkurvor, centralövervakning, plasthandskar, plastförkläden, kanyler, s-dropp, actionlines... stress, jäkt, krav, rullbandsmentalitet, en ut, nästa in, skynda skynda... Alltmer sällan står jag stilla och njuter, alltmer sällan kan jag ta in magin, för det finns journaler att skriva, personnr att beställa och andra patienter som väntar.

Och det går upp för mig hur vilse jag är, hur jag behöver dra mig undan, bort från ljuden, människorna, stressen. Jag vill låta mig falla ner bland nedfallna löv, sila doftande mylla mellan mina fingrar, låta jordens tunga puls föra mig tillbaka till mig själv, ge mig lugn. Och jag vill omfamna de äldsta träden i skogen, låta dem andas med mig, genom mig, lyssna till deras historia, berätta min egen. Låta mig finna tillbaka till lugnet. Till det jordnära. Till den jag egentligen är.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Bellissima med Poeter.se id #24470 innehar upphovsrätten